

РЕШЕНИЕ

№ 107

гр. Сливен, 10.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – СЛИВЕН, VI СЪСТАВ, в публично заседание на
шести октомври през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Минчо Ст. Минев

при участието на секретаря РОСИЦА ПЛ. ДЗОБЕЛОВА
като разглежда докладваното от Минчо Ст. Минев Гражданско дело №
20212230104519 по описа за 2021 година

В исковата молба се твърди, че от 1996г. П. Г. Н. е служител на ОД на МВР Сливен, а в периода 07.10.2018г.- 07.10.2021г. е заемал длъжността „Командир на отделение“ и „Главен полицаи“ в група „Охрана на обществения ред“ към сектор „Охранителна полиция“ при РУ-Сливен, ОД на МВР Сливен. Твърди също, че през тези три години е изпълнявал служебните си задължения на сменен режим на работа, като полагал труд на смени по график с продължителност от дванадесет часа, вкл. и през нощта: от 22.00ч. до 06.00ч. на следващия ден, общо 1 002 часа през процесния период.

Счита, че служебното му правоотношение се урежда от Закона за министерството на вътрешните работи /ЗМВР/. Поради това цитира няколко от неговите разпоредби, сред които и ал.1 на чл.187, предвиждаща нормална продължителност на работното време 8 часа дневно и 40 часа седмично, при 5-дневна работна седмица. Чл. 187, ал. 3 пък регламентирал, че работното време на държавните служители, работещи на 8-, 12- или 24-часови смени, се изчислява сумирано за тримесечен период. Според чл. 187, ал. 5 ЗМВР, работата извън редовното работно време, до 280 часа годишно, се компенсира с възнаграждение за извънреден труд за отработени до 70 часа на тримесечен период, който пък се заплаща с 50 на сто увеличение върху основното трудово възнаграждение.

Излага, че съгласно чл.187 ал.9 от ЗМВР, реда за организацията и разпределянето на работно време; за неговото отчитане; за компенсирането на работата на държавните служители извън редовното работно време; режима на дежурство и т.н., се определят с наредба на министъра на вътрешните работи. Счита, че през процесния период от време са действали Наредба № 8121з- 407/11.08.2014г.; Наредба № 8121з- 592/25.05.2015г.; Наредба

№ 8121з- 776/29.07.2016г. и Наредба № 8121з- 592/25.05.2015г. Текстовете на чл. 3, ал. 3 в първите три били идентични, като указвали, че при работа на смени е възможно полагането на труд и през нощта между 22:00 и 6:00ч., като работните часове не следвало да надвишават средно 8 часа за всеки 24-часов период. Така също, в първата от тях изрично било предвидено- с чл.31 ал.2, че при сумирано отчитане на отработеното време общия брой часове положен труд между 22:00 и 6:00 ч. за отчетния период се умножава по 0,143.

Във вторият и третият от цитираните подзаконовни нормативни актове липсвала регламентация за преизчисляване на нощния труд в дневен, но липсата на изрична норма не следвало да се тълкува като законово въведена забрана за преизчисляване на положените от служителите в МВР часове нощен труд в дневен, с коефициент 1.143, а представлявало празнота в уредбата на реда за организацията и разпределянето на работното време, за неговото отчитане, за компенсирането на работата извън редовното работно време, режима на дежурство, времето за отдых и почивките в Министерството на вътрешните работи. Според ищеца, тази непълнота в специалната уредба, касаеща служителите в МВР, следва да се преодолее, като субсидиарно се приложи разпоредбата на чл. 9, ал. 2 от Наредбата за структурата и организацията на работната заплата, съгласно която при сумирано изчисляване на работното време нощните часове се превръщат в дневни с коефициент, равен на отношението между нормалната продължителност на дневното и нощното работно време- коефициент 1,143.

Според ищеца, при спазване на горните правила се оказва, че от ответника не му е изплатено възнаграждение за положен от него извънреден труд, формиран след преизчисляването на положения от него нощен труд с коефициент 1.143, от общо 123.31 часа. Поради това предявява иск съда с решението си да осъди ОД на МВР Сливен да му заплати сумата 1004.10лв., ведно със законната лихва, считано от депозиране на исковата молба пред съда. Тъй като с неплащането на това възнаграждение ответника и изпаднал в забава, за вредите от нея ищеца претендира обезщетение в размер на 60лв., дължимо му за периода 07.10.2018г.- 07.10.2021г./датата на исковата молба/.

Ищецът търси и направените от него разноски по делото- за адвокатско възнаграждение.

В своевременно депозирания писмен отговор ответника оспорва и двата иска, като ги намира неоснователни. Излага подробни съображения в тази връзка, които основно се свеждат до становището, че часовете положен нощен труд не трябва да се преизчисляват с коефициент 1.143. Според ответника, в случай, че се възприеме неговото, а не онова на ищеца, което е в противоположен смисъл, становище по този въпрос, ще се окаже, че ищеца не е положил труд над нормативно установеното, а ако е положил- този труд е документиран, а ищеца- напълно компенсиран за него.

Ответникът претендира юрисконсултско възнаграждение- в размер, съобразен с

Наредбата за заплащане на правната помощ.

В съдебно заседание за страните се явиха процесуални представители по пълномощие: за ищеца-адвокат, а за ответника- юрисконсулт. Заетите от тях в писмен вид позиции останаха непроменени, с изключение предприетото от ищеца и прието от съда, изменение на цената на двата му иска, съотв. на 1 193.73лв. -първия и на 224.38лв.- втория.

След като обсъди събраните по делото доказателства съда приема, че са установени следните факти:

Страните не спорят и поради това е категорично установено за делото, че през процесния период от време са били в служебно правоотношение, по силата на което ищеца заема длъжността „Главен полицай“ в група „Охрана на обществения ред“ към сектор „Охранителна полиция“ при РУ-Сливен. Също, че е полагал труд на 12-часови работни смени, по график, включително за времето от 22.00 ч. до 06.00 ч.

Последното се и установява от събрано в хода на делото доказателствено средство- заключение на вещо лице по назначена от съда счетоводна експертиза. То е изготвено след като експерта е направил справка, на място, при ответника, със съхраняваните при него документи, относими към случая на ищеца. В него експерта посочва, че за положения от ищеца нощен труд за периода 07.10.2018г.- 07.10.2021г., който подробно е представен в табличен вид, при корекция с коефициент 1.143 и *ограничаване на часовете извънреден труд до 70 часа на тримесечие*, има за заплащане часове труд на стойност 1 119.73лв. Следващата се за забавата в плащането мораторна лихва е в размер на 224.38лв.

Така установените факти налагат следните правни изводи:

Ищецът е държавен служител по смисъла на чл.142 ал.1, т.1 от Закона за министерството на вътрешните работи /ЗМВР/ и съгласно ал.2 от същата норма, статута му се урежда с този закон.

Съгласно чл.176 от ЗМВР, брутно месечно възнаграждение на държавните служители на МВР се състои от основно месечно възнаграждение и допълнителни възнаграждения. Сред предвидените в този закон допълнителни възнаграждения е и допълнително месечно възнаграждение за нощен труд /от 22.00 до 06.00ч./ – чл.179. ал.1. Съгласно ал.2 на същата разпоредба, условията и реда за изплащане на допълнителните възнаграждения по ал.1 се определят с наредба на министъра на вътрешните работи, а техният размер – с негова заповед.

Основният и спорен по делото въпрос е следва ли да се презчислява или не, с коефициент, положения от ищеца-служител нощен труд и така да се приравнява към дневен. За да му се даде точен отговор трябва да се направи справка със съответната законодателна

уредба. От цитираните в исковата молба четири наредби, приложими за случая последните две, тъй като само те са действали през него- първите две са отменени в по-ранен момент. Първата от действалите през процесния период от време е Наредба № 81213-776 от 29.07.2016г. за реда за организацията и разпределянето на работното време, за неговото отчитане, за компенсирането на работата извън редовното работно време, режима на дежурство, времето за отдых и почивките на държавните служители. **Тя не предвижда** ред за преизчисляване на часовете нощен труд и поради това в случая положените от ищеца часове нощен труд не следва да се превръщат в дневни по реда на чл.9, ал.2 от Наредба за структурата и организацията на работната заплата /обн. ДВ, бр.9 от 26.01.2007г./, т.е. да се умножават с коефициент 1.143.

Съгласно чл. 187 ал.9 ЗМВР, реда за организацията и разпределянето на работното време, за неговото отчитане, за компенсирането на работата на държавните служители извън редовното работно време, режима на дежурство, времето за отдых и почивките за държавните служители се определят с наредба на министъра на вътрешните работи. В изпълнение на тази законова делегация именно е приета Наредба № 81213-776 от 29.07.2016 г., приложима за процесния период. В нея не е предвидено правило, съобразно което отработените часове нощен труд се превръщат в дневни при сумарното изчисляване на работното време. Вярно е принципното положение, установено в нормата на чл.46 ал.2 ЗНА, че когато нормативния акт е непълен, за неуредените от него случаи се прилагат разпоредбите, които се отнасят до подобни случаи, ако това отговаря на целта на акта, а ако такива разпоредби липсват, отношенията се уреждат съобразно основните начала на правото на Република България. В случая обаче Наредбата за структурата и организацията на работната заплата не може да намери субсидиарно приложение, тъй като няма празнина в правото, доколкото правоотношенията, свързани с реда за организацията и разпределянето на работното време, за неговото отчитане, за компенсирането на работата на държавните служители извън редовното работно време, режима на дежурство, времето за отдых и почивките за държавните служители, работещи в МВР, са уредени с посочената по-горе наредба на министъра на вътрешните работи. В тази наредба не е предвидено преизчисляване на нощния труд, но това очевидно не е поради пропуск, защото действалата преди това Наредба № 81213-407 от 11.08.2014 г, сега отменена, е допускала това, а се дължи на разлика в начина на уреждане на тези отношения. Празнота в законодателството има, когато липсва изрична норма, която да урежда възникналите граждански правоотношения. В случая е ясно, че съдържанието на правоотношението досежно полагания от служителите на МВР нощен труд е правно регламентирано – арг. и от чл.26, ал.1 от Наредбата, поради което няма празнина, която да бъде запълнена, с прилагане по аналогия КТ или ЗДСл.

Според съда, не може да се приеме, че дори чл.188 ал.2 ЗМВР, който предвижда за държавните служители специалната закрила по КТ, дава право на ищеца да получава възнаграждение за положения нощен труд при условията на КТ, в т.ч. и приравняването му

на дневен. Специалната закрила по КТ е изрично предвидена в нормите на чл.140, чл.140а и чл.141 ал.2, но предвиденото в чл.140 ал. 1 КТ е неприложимо в случая. Съгласно този текст, нормалната продължителност на работното време през нощта при 5-дневна работна седмица е до 7 часа. Разликата между нормалната продължителност на работното време, която е 8 часа, и установената максимална продължителност на работното време през нощта, налага преизчисляването му, начина на което е предвиден в чл.9 ал.2 от Наредбата за структурата и организацията на работната заплата. Тази разпоредба обаче е неотносима към предвидената в КТ специална закрила, с която се ползват работниците и служителите, полагащи нощен труд, защото касае начина на изчисляването му. За служителите в МВР е установена друга максимална продължителност на нощния труд. ЗМВР е специален по отношение на КТ, а и на ЗДСл, поради което разпоредбите им дерогират приложението на общата норма, независимо, че тя е установена в нормативен акт от по-горен ранг. След като спецификата на изпълняваните от служителите на МВР служебни задължения по охрана на обществения ред напр., които изискват непрекъсваемост на процеса, налага ограничаване на предвидената в КТ специална закрила, не може да се търси равнопоставеност с другите работници и служители, които работят по трудово правоотношение.

Втората от действащите през процесния период от време и явяваща се последна по ред от всички- Наредба № 8121з- 1174/ 21.10.2020г., не дава основание за мнение, различно от вече изложеното.

При всички тези аргументи първия иск е неоснователен и ще бъде отхвърлен. Това означава, че съда следва да постъпи по същия начин и с втория иск- защото е акцесорен на главния и следва неговата съдба.

При този изход на делото и по аргумент за противното от ал.1 на чл.78 от ГПК, на ищеца не се следват разноски.

Ответникът бе представляван от юрисконсулт и поради това му се следва възнаграждение за него- арг. ал.3 и ал.8 на чл.78 от ГПК. То се изчислява по правилата, установени в Наредбата за заплащане на правната помощ- чл.78 ал.8 от ГПК препраща към Закона за правната помощ, а последния с чл.37 визира именно цитирания подзаконов нормативен акт. Съгласно чл.8 от наредбата, посочените в нея възнаграждения са съобразени с вида на оказаната правна помощ, а в чл.25 ал.1 е предвидено за защита по граждански дела с определен материален интерес възнаграждението да е от 100лв. до 300лв. В случая съда го определя на 200лв.

Съгласно ал.3 на чл.83 от ГПК, в случаите, в които страна по гражданско дело е освободена от заплащането на такси и разноски, съответните разноски се заплащат от бюджета на съда. Точно това правило е следвал съда по настоящото дело, като изплати от бюджетните средства на съда възнаграждението на вещото лице по назначената по делото експертиза. Ищецът обаче е държавен служител, а не работник по смисъла на чл.83 ал.1, т.1 от ГПК и исковите му не произтичат от трудово правоотношение. Той все пак е освободен от заплатеното на държавна такса – за образуване на делото, но е освободен не от

процесуалния закон, а на основание т.23 от ТР №6/2012 от 06.11.2013г. по ТД № 6/2012 на ОСГТК на ВКС. С последното обаче той е освободен само от заплащането по дела, свързани с неговото служебно правоотношение, на държавни такси. Ето защо заплатеното от бюджетните средства на съда възнаграждение на вещото лице следва да се възложи върху ищеца.

Водим от изложеното, Сливенски районен съд

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ като НЕОСНОВАТЕЛЕН иска на П. Г. Н. с ЕГН ***** и съдебен адресат адв. Ел. П. от АК Сливен с правно основание чл.187 ал.6 във вр. с чл.187 ал.5, т.2 от ЗМВР, да бъде осъдена ОД на МВР-Сливен да му заплати сумата **1 119.73лв.**, представляваща допълнително възнаграждение за извънреден труд, положен в периода **07.10.2018- 07.10.2021г.** на заеманата от него длъжност „Главен полицай“ в група „Охрана на обществения ред“ към сектор „Охранителна полиция“ при РУ-Сливен, която сума е претендирана ведно със законната лихва, считано от депозиране на исковата молба пред съда- 07.10.2021г. и до окончателното ѝ изплащане.

ОТХВЪРЛЯ като НЕОСНОВАТЕЛЕН иска на П. Г. Н. с ЕГН ***** с правно основание чл.86 от ЗЗД, да бъде осъдена ОД на МВР-Сливен да му заплати сумата **224.38лв.**, като обезщетение за вредите от забава в плащането на сумата по първия иск.

ОТХВЪРЛЯ като неоснователно искането на П. Г. Н. с ЕГН ***** да му бъдат присъдени направените от него разноски по делото.

ОСЪЖДА П. Г. Н. с ЕГН ***** да заплати на основание чл. 78 ал.8 във вр. с ал.3 от ГПК във връзка с чл.25 ал.1 от НЗПП на ОД на МВР-Сливен юрисконсултско възнаграждение в размер на **200лв.** /двеста лева/.

ОСЪЖДА П. Г. Н. с ЕГН ***** да заплати на основание чл. 77 във вр. с т.23 от ТР №6/2012 от 06.11.2013г. по ТД № 6/2012 на ОСГТК на ВКС, на държавата, в полза на Сливенски районен съд, възнаграждение за вещото лице по делото- **в размер на 250лв.** /двеста и петдесет лева/.

Решението подлежи на обжалване и може да се обжалва по следния начин: пред Сливенски окръжен съд, с въззивна жалба, която трябва да се подаде чрез Сливенски районен съд, в двуседмичен срок, течащ от момента на връчването му на съответната страна.

Съдия при Районен съд – Сливен: _____